

главно в културната сфера – възстановява се *Magyar Ciganyok Művelődési Szovetseg / Romane Kulturake Ekipe*, открит е цигански културен център в Будапеща, организират се национални и регионални радио-предавания, фестивали и празници на циганската музика.

В Чехословакия циганските организации съществуват за кратко време. В Словакия през 1968 г. е създаден *Zväz Cigánov-Rómov* [Съюз на циганите-роми] начело с Антон Фацуна, а на следващата година в Чехия е създаден аналогичният *Svaz Cikánů-Romů* [Съюз на циганите-роми] начело с Мирослав Холомек, които се обединяват в обща асоциация, под егидата на Народния фронт (масова обществена организация, ръководена от комунистическата партия). Циганските организации в двете федеративни републики създават широка мрежа от свои локални подразделения, опитват се да развиват широк кръг дейности в сферата на трудовата заетост (включително чрез цигански кооперативни предприятия), за подобряване на жилищните условия и на образованието на циганските деца, решаване проблемите на циганската жена, развитие на циганската култура и т.н., но те просъществуват само няколко години и са разпуснати в началото на 70-те години.

В други страни от Източна Европа през разглеждания период фактически липсва организирано циганско движение. Интересен е случаят със СССР, където през първата половина на 50-те години група цигански активисти (особено активен е Николай Саткевич) отправят серия писма до ръководните партийни и държавни институции с призови държавата активно да се намеси, за да се издигне образователното и културно-битово равнище на циганската общност, като предлагат да се забрани чергарския начин на живот, да се съберат циганските деца в специални пансиони и т.н., включително и да бъдат възстановени циганските обществени организации. Резултат от тази акция е Указът от 1956 г. за забрана на чергарския начин на живот на циганите, а опитите на цигански активисти да убедят циганските семейства да изпращат